

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.497/2024. számú ügyben Szegeden, 2025. február 27. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a 12. sorszámu

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt vádlott1 és társa ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2024. február 1. napján kihirdetett 5.B.252/2022/41. számú ítéletét *megváltoztatja*.

vádlott1 I. rendű vádlott szabadságvesztését 2 *(kettő)* évre enyhíti, a közügyektől eltiltását *mellőzi*.

vádlott1 I. rendű vádlott *szabadságvesztésének végrehajtását 5 (öt) év próbaidőre felfüggeszti*.

vádlott2 II. rendű vádlott bűnösségének garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés] és testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] történő ismételt kimondását *mellőzi*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja*.

Megállapítja, hogy vádlott2 II. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.2, tényleges tartózkodási helye a BV Intézet.

A másodfokú eljárás során felmerült 37.508,- (harminchétezer-ötszáznyolc) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék a fenti ítéletével vádlott1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetőjében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat]. Ezért vádlott1 I. r. vádlottat 3 év szabadságvesztésre és 3 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg.

[2] vádlott2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetőjében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], garázdaság vétségében [Btk. 239. § (1) bekezdés], valamint testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés].

[3] Ezért vádlott2 II. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 2 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A szabadságvesztés végrehajtását vádlott2 II. r. vádlott vonatkozásában 4 évi próbaidőre felfüggesztette.

[4] Megállapította, hogy vádlott1 I. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban annak kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, míg vádlott2 II. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a szabadságvesztésből legkorábban annak kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte az I. r. vádlottat 117.386.-Ft, a II. r. vádlottat 481.483.-Ft, mindkét vádlottat egyetemlegesen 32.074.-Ft bünyügyi költség megfizetésére.

[5] A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyészség vádlott2 II. r. vádlott terhére súlyosításért, a vele szemben kiszabott börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés tartamának lényeges felemelése, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének a mellőzése, a közügyek gyakorlásától eltiltása, illetve annak megállapítása érdekében, hogy a II. r. vádlott a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra,

- az I. r. vádlott az ok és cél megjelölése nélkül,

- az I. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés mértékének enyhítése érdekében, ennek körében hivatkozott a relatív súlyosítási tilalom, illetve az ítélet belső arányosságának megsértésére.

[6] Az I. r. vádlott védője a fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet tényállása megalapozatlan, az elsőfokú bíróság részben tényből helytelenül következtetett további tényre, részben pedig nem derítette fel teljeskörűen a tényállást. Nem hallgatta ki tanúként tanú a bírósági eljárás során, illetve nem tisztázta, hogy volt-e elszámolási vita az I. r. vádlott és a sértett között, illetve, hogy a sértett járt-e a szórakozóhelyen és ott bántalmazták-e. Hivatkozott a védő arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a tényállás megállapításának alapjául miért a tanúk nyomozás során tett vallomását fogadta el. Kifejtette, hogy a törvényszék annak megállapítása körében, hogy a légmell sérülés a vádbeli cselekménykor keletkezett, illetve, hogy a vádlottak vallomásaiban ellentétek észlelhetők, holott mindketten tagadták a bűncselekmény elkövetését - tényből tényre helytelenül következtetett. A büntetés kiszabásának körében előadta, hogy azt a körülményt, hogy a vádlottak tagadják a bűncselekmény elkövetését, továbbá, hogy a tüdőzúzódás sérülés okozta a légmell, súlyosító körülményként értékelni nem lehet. A figyelembe vehető enyhítő körülmények nem teszik indokoltá az I. r. vádlottal szemben végrehajtható szabadságvesztés büntetés

kiszabását, így a büntetés enyhítését, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását is indítványozta.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.96/2024/8. szám alatt a II. r. vádlott terhére bejelentett ügyészségi fellebbezést annak indokaival egyezően fenntartotta, az I. r. vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[8] Észrevételezte, hogy a törvényszék eljárási szabályt sértett, amikor a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent II. r. vádlott távollétében 2023. május 30. napján megtartott tárgyalási napon felvett és a II. r. vádlottat is érintő bizonyítás anyagát az ezt követően tartott tárgyalási napok egyikén sem ismertette a II. r. vádlott jelenlétében. Miután az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást a II. r. vádlott cselekményét illetően a 2023. május 30. napján megtartott tárgyaláson szakértőként meghallgatott szakértől megállapításaira, valamint a tárgyaláson tanúként kihallgatott tanú2 vallomására is alapította, és az ebből származó bizonyíték más bizonyítási eszköz útján nem pótolható, ezen eljárási szabálysértés az ítéleti tényállás Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságát, részbeni felderítetlenségét eredményezte a II. r. vádlottat érintően. Ennek kiküszöbölése érdekében indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 594. § (1) bekezdése alapján rendeljen el bizonyítást és a 2023. május 30-i tárgyaláson megtett szakértől igazságügyi orvosszakértői szakvélemény kiegészítését és tanú2 tanúvallomását ismertesse vádlott2 II. r. vádlott jelenlétében.

[9] Egyes bizonyítékok értékelésére, illetve a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett összességében indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a II. r. vádlott bűnösségének garázdaság vétségében és testi sértés vétségében történő ismételt kimondását mellőzze, a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, a II. r. vádlottat közügyektől eltiltásra is ítélje, egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

[10] Tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés miatt jelentette be a fellebbezést, az ítéltábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1), (2) és (10) bekezdései alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen felülbírált.

[11] E felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, az ügy érdemére kiható eljárási szabályt nem sértett.

[12] Osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy eljárási szabályt sértett ugyanakkor, amikor a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent vádlott2 II. r. vádlott távollétében a 2023. május 30. napján megtartott tárgyalási napon felvett és a II. r. vádlottat is érintő bizonyítás anyagát nem ismertette a későbbiek során a II. r. vádlott jelenlétében.

[13] A Be. 429. § (3) bekezdése alapján a tárgyalást a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent, szabadlábon lévő vádlott távollétében is meg lehet tartani, a bizonyítási eljárást azonban – a (4) bekezdés esetét kivéve – nem lehet befejezni.

[14] A fenti szabálysértésre figyelemmel az ítéleti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja szerinti részleges megalapozatlanságban szenvedett, amelynek kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság bizonyítást rendelt el. Ennek során megtartott tárgyaláson ismertette a Szolnoki Törvényszék 5.B.252/2022/24. számú jegyzőkönyv 2-12. lapszáma alatti, szakértő 1 igazságügyi orvosszakértő nyilatkozatait, valamint a 12-16. lapszám alatti tanú2 tanú vallomásának bizonyítékként értékelhető részét.

[15] Eljárási szabályt sértett a törvényszék akkor is, amikor bizonyítékként értékelte a helyszínen intézkedő tanú2 rendőr által készített jelentésnek, továbbá tanú2 tanú

vallomásának azon részeit, amelyek sértettl sértett helyszínen tett nyilatkozatával kapcsolatosak.

[16] A tanúkihallgatásról ugyanis jelentés nem készíthető, és tanúként sem hallgatható ki a rendőr arra vonatkozóan, hogy az intézkedése során a későbbi tanú vele mit közölt, miután a tanúként kihallgatandó személyt ekkor még nem figyelmeztették a törvényes jogaira és kötelezettségeire.

[17] A Be. 167. § (5) bekezdése értelmében nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet bűncselekmény útján, más tiltott módon, vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szereztek meg.

[18] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla a tárgyaláson ismertetett tanú2 tanú vallomásának kizárólag azon részét értékelte bizonyítékként, amelyek nem azt tartalmazzák, hogy sértettl sértett a számára a helyszínen mit adott elő a történetekkel kapcsolatban.

[19] Az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését követően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottá vált.

[20] Az elsőfokú ítéletnek a vádlottak személyi körülményeire, korábbi büntetéseire vonatkozó részét az ítéltábla annyiban egészítette ki, hogy a [10] bekezdésben vádlottl I. r. vádlott szabadságvesztésének próbaideje 2020. október 3. napján eredményesen letelt, míg a [16] bekezdésben vádlott2 II. r. vádlott próbára bocsátásának próbaideje 2021. január 26. napjáig tartott. Kiegészítette továbbá az I. r. vádlott személyi körülményeit azzal is, hogy szívbeteg.

[21] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján azzal egészítette ki az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján, hogy a [25] bekezdésben írt I. r. vádlott sértett mellkasát ért rúgása közepes erővel történt (elsőfokú 24. sz. jegyzőkönyv 9. oldal 4. bekezdése), míg a [27] bekezdést azzal, hogy a sértett a mellhártya zsigeri lemezének repedése sérülését is elszenvedte (elsőfokú 24. sz. jegyzőkönyv 3-5. oldal).

[22] A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása immár megalapozottá vált, így az a másodfokú felülbírálat alapjául szolgálhatott.

[23] Az elsőfokú ítéleti tényállás egyebekben nem volt felderítetlen, szemben az I. r. vádlott védőjének álláspontjával. Az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozatai alapján megállapítható, hogy a sértett az általa utóbb előadott módon és időben nem szenvedhette el a sérüléseket, és az elsőfokú bíróság indokoltan utasította el az I. r. vádlott védője által tanú 1 tanúkénti kihallgatása iránt előterjesztett bizonyítási indítványt, mivel a tanú a nyomozás során tett vallomása a vádlottak, a védők és az ügyész hozzájárulása mellett az eljárás során ismertetésre került. A tanú a tárgyaláson nem volt kihallgatható, az idézésekre nem jelent meg.

[24] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységnek minden lényeges és releváns bizonyítékra kiterjedőnek, ügyiratszerűnek és logikusnak kell lennie. A törvényszék bizonyíték-értékelő tevékenysége megfelelt ezen kritériumoknak, erre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentésre irányuló indítványok eredményre nem vezethettek.

[25] Az elsőfokú bíróság mindenben helytálló indokát adta annak, hogy vádlottl I. r. vádlott és vádlott2 II. r. vádlott bűncselekmény elkövetését tagadó vallomását, valamint

az azokat alátámasztani látszó tanúk megváltoztatott vallomásait miért vetette el, milyen bizonyítékokkal és miért találta azokat megcáfoltak. Megfelelő indokát adta annak is, hogy a tényállást miért sértettl sértett, a cselekmény elkövetését rövid időn belül követően tett, illetve tanú3, tanú4 és tanú 1 tanúk nyomozás során tett vallomásai alapján állapította meg, amelyeket a tárgyaláson lejátszott hanganyaggal és az orvosszakértői véleménnyel, valamint annak kiegészítésével is összhangban állónak talált.

[26] Helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy sértettl, tanú3 és tanú4, valamint a nyomozás során tanúvallomást megtagadó, azonban a bírósági eljárásban tanúvallomást tevő tanú5 és tanú6 vallomása, valamint a korábbi vallomások megváltoztatásának oka az volt, hogy a tanúk időközben kibékültek a vádlottakkal, illetve a tanúk tartottak is az I. r. vádlottól, továbbá a tanúvallomásaik, illetve a megváltoztatott tanúvallomásaik nem voltak összeegyeztethetőek az objektív bizonyítékokkal.

[27] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg minden kétséget kizáróan a törvényszék, hogy sértettl sértettet az ingatlanának udvarán elsőként az I. r. vádlott, majd abba bekapcsolódva a II. r. vádlott bántalmazta, amelynek során a sértettet több alkalommal fején és felső testén ököllel megütötték, továbbá az I. r. vádlott a sértett mellkasát egy alkalommal közepes erővel megrúgta, amelynek következtében a sértett életveszéllyel járó tüdőzúzódás, illetve mellhártyarepedés következtében kialakult légmell sérülést és a mellhártya zsigeri lemezének repedése sérüléseket szenvedte el.

[28] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a bűncselekményeiket is törvényesen minősítette.

[29] Arra is helyesen következtetett a törvényszék, hogy a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy az általuk kifejtett magatartás alkalmas sérülés okozására. A testi sértés okozására az egyenes szándékuk terjedt ki, a közös bántalmazás során szándékegységben cselekedtek, mindkét elkövető tisztában volt társa cselekvőségével és saját tevékenységét annak ismeretében fejtette ki. Közömbös volt, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést éppen melyik elkövető fizikai erő kifejtése idézte elő, így az eredményért társtettesként felelnek.

[30] Arra is helyesen következtetett a törvényszék, hogy a vádlottak aktuális tudatában felmerült a sértett súlyos, életveszélyes megsérülésének lehetősége, és ahhoz érzelmileg közömbösen viszonyulva hajtották végre a cselekményüket, így a bántalmazás vonatkozásában az egyenes szándékuk, míg az életveszélyes sérülés okozására az eshetőleges szándékuk állapítható meg.

[31] Ugyanakkor az elsőfokú ítélet [130] bekezdésében írtakat, azaz, hogy sértettl sértett sérülései közül a vérgyülem és tüdőzúzódás 8 napon túl gyógyult, ezért ütközött a cselekmény a Btk. 164. § (3) bekezdésébe, az ítéletábra helyesbítette, mivel azt, hogy a testi sértés bűncselekményének melyik alapesete (a könnyű testi sértés vagy a súlyos testi sértés) valósult meg, nem a ténylegesen bekövetkezett sérülés gyógytartama, hanem az dönti el, hogy az elkövetők szándéka milyen sérülés okozására irányult. A rúgás során kifejtett közepes erőre, illetve a fejre, mellkasra mint létfontosságú szerveket tartalmazó testtájékra irányuló bántalmazó magatartásuk miatt a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elkövetők szándéka 8 napon túl gyógyuló, akár életveszélyt okozó sérülés okozására kiterjedt, abba belenyugodva követték el a cselekményüket, s ezen eshetőleges szándékukra tekintettel helyes volt a súlyos testi sértés büntette alapesetnek a megállapítása.

[32] Helyesen, a törvénynek megfelelően szüntette meg a törvényszék a II. r. vádlott korábbi elítélése kapcsán alkalmazott próbára bocsátást, és a próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte. Tévedett ugyanakkor, amikor az azzal érintett

garázdaság vétségében és testi sértés vétségében a II. r. vádlott bűnösségét ismételten megállapította.

[33] A próbára bocsátást alkalmazó jogerős határozatban elbírált cselekmény ítélt dolog. A próbára bocsátás megszüntetését kimondó eljárásban a bűnösség ismételt kimondására nem kerülhet sor, csupán a büntetést kell kiszabni a próbára bocsátással elbírált cselekmény miatt is (BH2016. 51.). Ezért az ítéltábla a II. r. vádlott tekintetében alkalmazott próbára bocsátással érintett bűncselekményekben a bűnösségének az ismételt kimondását mellőzte.

[34] Ami a büntetés kiszabását illeti, a vádlottak terhére rótt bűncselekményeket a törvény 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, az irányadó törvényi középmérték 5 év, míg a II. r. vádlott esetén a próbára bocsátással érintett bűncselekményekre és a halmazati büntetésre irányadó szabályokra is figyelemmel 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középmérték 7 év.

[35] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség és az elsőfokú bíróság álláspontját – az I. r. vádlott védőjének álláspontjával szemben – a relatív súlyosítási tilalom hiánya tekintetében annak kiemelése mellett, hogy az ügyészség a bíróság büntetővégzésével szemben tárgyalás tartását kérte mindkét vádlott terhére súlyosítás végett, s ebből következően a súlyosítási tilalom megszegése fel sem merülhetett.

[36] Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel és helytállóan értékelte. További súlyosító körülményként értékelte az ítéltábla mindkét vádlott esetében a garázda jellegű elkövetést (Kúria 56. számú BKv. III. 2.). Ugyanakkor további enyhítő körülményként vette figyelembe a bűncselekmények elkövetése óta eltelt időt és a hosszabb büntetőeljárás hatálya alatt állást. Mellőzte az enyhítő körülmények köréből, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlottnak alárendelődve követte el a bűncselekményt, mivel ez ekként nem értékelhető. További enyhítő körülményként értékelte ugyanakkor az I. r. vádlott betegségeit.

[37] Nem tévedett a törvényszék, amikor a bűnösségi körülmények és a cselekmény tárgyi súlya alapján a vádlottakkal szemben – a büntetési tétel irányadó középmértékétől jelentősen eltérve – szabadságvesztés büntetést szabott ki. Ugyanakkor vádlottl I. r. vádlott esetében úgy ítélte meg az ítéltábla, hogy az enyhítő körülményekre és a vádlottak közötti belső arányosság követelményére tekintettel az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottan súlyos, ezért azt 2 évre enyhítette. Arra a következtetésre jutott továbbá az ítéltábla, hogy az I. r. vádlott tekintetében a fentiekre figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, ezért a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdéseire figyelemmel a vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását a törvényi maximumra, 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Tekintettel arra, hogy az I. r. vádlottat az ítéltábla nem ítélte végrehajtandó szabadságvesztésre, törvényi feltétel hiányában a vele szemben kiszabott közügyektől eltiltást mellőzte.

[1] Osztotta az ítéltábla a törvényszék álláspontját, hogy vádlott2 II. r. vádlott esetén elegendő a törvényi minimumnak megfelelő büntetés kiszabása, illetve a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése, annak tartamát az ítéltábla vádlott2 II. r. vádlott esetén arányosnak találta, annak súlyosítását, de enyhítését sem találta indokoltnak.

[2] Az ítéltábla a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel hivatalból vizsgálta az I. r. vádlott esetén, akivel szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására került sor, a Btk. 102. § (1) bekezdése szerinti előzetes bírósági mentesítés lehetőségét. Ennek eredményeként azt állapította meg,

hogy az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény jellegére figyelemmel a büntetett előéletéhez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alóli előzetes mentesítésre nem érdemes. Egyben osztotta a törvényszék által a II. r. vádlottat érintően e kérdésben kifejtett álláspontot.

[38] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, Miután az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, az ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján egyebekben helybenhagyta azzal, hogy megállapította a II. r. vádlott tényleges tartózkodási helyét.

[39] A másodfokú eljárás során 37.508.-Ft bűnügyi költség merült fel (a II. r. vádlott kirendelt védőjének díja), amelyet az állam visel a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

[40] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésein alapul.

Szeged, 2025. február 27.

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
előadó bíró

Dr. Kiss Dániel s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.497/2024/12. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 5.B.252/2022/41. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett*, mindkét vádlott vonatkozásában.

Szeged, 2025. február 27.

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke